

INESSA ARMANDILLE

Luin juuri, my dear friend*, Vinnitshenkon uuden romaanin, jonka lähetit¹⁵². Pelkkää palturia ja järjettömyyttä! Siinä on punottu yhteen mahdollisimman paljon kaikenlaisia „kauhuja”, pantu samaan kasaan „pahe” ja „syfilis” ja romanttinen ilkityö — kiristetään rahaa salaisuuden paljastamisen uhalla (ja kiristykseen kohteeksi joutuneen tyypin sisaresta tehdään rakastajatar) — ja oikeudenkäynti tohtoria vastaan! Kaikki tämä tehdään hysteerisesti, temppuillen, kaavaillen „omaa” prostituoitujen järjestämisen teoriaa. Kyseisessä järjestämisessä ei ole kerrassaan mitään pahaa, mutta *nimenomaan* tekijä, itse Vinnitshenko tekee siitä typeryyden, *vatvoo* sitä, muuttaa sen „keppihevosekseen”.

„Retshissä” sanotaan romaanista, että se on Dostojevskin jäljittelyä ja että se on hyvä. Jäljittelyähän se nähdäkseni on, ylen ällöttävän Dostojevskin ylen ällöttävää jäljittelyä. Yksitellen otettuna elämässä sattuu tietenkin kaikkia noita „kauhuja”, joita Vinnitshenko kuvailee. Mutta niiden kietominen yhteen *tuolla* tavoin merkitsee *kauhumaalailua*, oman mielikuvituksensa sekä lukijan pelottelua, itsensä ja lukijan „tyrmäämistä”.

Jouduin kerran viettämään yön sairaan (juoppohullun) toverin kanssa ja toisen kerran „suostuttelemaan” toveria, joka oli yrittänyt tehdä itsemurhan (yrityksen jälkeen) ja joka muutamien vuosien kuluttua päättikin päivänsä itsemurhalla. Molemmat muistot ovat à la ** Vinnitshenko. Mutta molemmat tapaukset olivat vain pieniä katkelmia näiden kahden toverin elämässä. Sen sijaan tämä pöyhkeä,

* — hyvä ystäväni. *Toim.*

** — tapaan. *Toim.*

pinttynyt typerys Vinnitshenko, joka ihailee itseään, on tehnyt pelkkien kauhujen kokoelman — jonkinlaisen „kauhuja 2 pencellä”. Hyh... Roskaa, tyhjänpäiväistä, harmittaa, että hukkasin aikaa lukemiseen.

*Kirjoitettu kesäkuun 5 pnä 1914
Lähetetty Poroninista Fiumeen*

*Julkaistaan ensi kerran,
käsikirjoituksen mukaan*
